

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 415/2026
08.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Милоша Станковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр.2/25 од 11.08.2025. године и Вишег суда у Врању Кж1 бр.132/25 од 20.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 08. априла 2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Милоша Станковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр.2/25 од 11.08.2025. године и Вишег суда у Врању Кж1 бр.132/25 од 20.01.2026. године у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку и из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К бр.2/25 од 11.08.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци, коју казну ће издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, с тим што не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени самовољно напусти просторије у којима станује једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, суд ће одредити да остатак казне издржава у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, одлучено је и о трошковима кривичног поступка, како је то наведено у изреци пресуде, а оштећени ББ упућен је на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1 бр.132/25 од 20.01.2026. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Врању К бр.2/25 од 11.08.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Милош Станковић „због повреде из члана 438. и 439. ЗКП“ не наводећи конкретно о којим повредама закона се ради, с тим што из образложења произилази да указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или да преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни суд је, на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да је првостепени суд прекорачио оптужбу у односу на време извршења кривичног дела као један од битних елемената оптужења, обзиром да је у оптужном предлогу наведено време око 23,30 часова, док је током поступка утврђено да се у то време окривљени налазио у својој кући.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне воље окривљеног, на који начин се погоршава његов положај у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

Из списка предмета произилази да је изрека првостепене пресуде у свему, па и у означеном времену извршења кривичног дела, идентична са диспозитивом оптужног предлога јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Врању Кт бр. 446/23 од 08.01.2025. године, како у погледу објективних, тако и у погледу субјективних елемената кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ због ког је

окривљени правноснажно оглашен кривим, па су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног – да је на штету окривљеног прекорачена оптужба и на тај начин правноснажном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Неосновано се истим захтевом указује и да су нижестепене пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

С тим у вези, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да је у току поступка суд ценио видео запис, који је прибављен супротно одредбама члана 16. и члана 83. ЗКП, те као такав представља незаконит доказ који је морао бити изузет из списка предмета.

Супротно изложеним наводима захтева, из списка предмета прозилази да је првостепени суд у смислу одредбе члана 15. став 4. ЗКП на главном претресу одржаном дана 05.06.2025. године, донео решење да се прибави извештај од Полицијске управе у Врању на околности да ли су поводом критичног догађаја изузимани видео записи те уколико јесу, да се доставе суду, након чега је првостепени суд дописом од 05.06.2025. године од Полицијске управе Врање затражио да се достави извештај на околности да ли су поводом критичног догађаја, по пријави ВВ изузимани наведени записи, које је потребно да доставе суду. У вези овог дописа, МУП РС – ПУ Врање, дописом од 19.06.2025. године обавестили су Основни суд у Врању да су овлашћена службена лица ОКП ПУ Врање у вези критичног догађаја дана 14.03.2023. године изузели видео запис са породичне куће ГГ, који је дана 10.07.2025. године уз извештај прослеђен Основном јавном тужилаштву у Врању, а које је наведени видео запис доставило суду на даљи увид и надлежност. На главном претресу одржаном дана 11.08.2025. године, у доказном поступку, суд је донео решење да се изврши репродукција ЦД-а који је достављен у прилогу поднеска ПУ у Врању од 19.06.2025. године, на коме је садржан видео запис изузет са породичне куће ГГ са означеним датумом 15.03.2023. године, те констатовао да након извршене репродукције ниједна од странака није имала примедби на извођење ових доказа.

Имајући у виду наведено, то је очигледно да је наведени доказ изведен у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, па су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се истиче да је предметни видео запис незаконит доказ.

Из изнетих разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу у којем се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, одбијен је као неоснован.

Исти захтев, у осталом делу, одбачен је као недозвољен.

Ово стога што у осталом делу захтеву бранилац окривљеног указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП истицањем да је нејасан закључак првостепеног суда у вези са налазом и мишљењем судског вештака медицинске струке у погледу механизма настанка тешких телесних повреда код оштећеног, те је на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно

повреду члана 440. ЗКП, указивањем да оптужба током поступка није доказала наводе из оптужног предлога о начину настанка повреде оштећеног, уз полемисање са исказима саслушаних сведока и оштећеног, а што је према наводима захтева супротно одредби члана 419. став 2. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени и његов бранилац могу поднети овај ванредни правни лек, није предвиђена могућност подношења захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреде закона из члана 440. ЗКП, нити због повреде закона из члана 419. став 2. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**